

Prof. dr. sc. Mihovil Biočić: OTVORENO PISMO GOSPODINU HANSU KNOOP-U

PROF. DR. SC. MIHOVIL BIOČIĆ: OTVORENO PISMO GOSPODINU HANSU KNOOP-U

U našoj javnosti, prije svega u tzv. *mainstream* medijima, ali i u svijetu, stalno se ističe progon Židova u Hrvatskoj za vrijeme NDH, a prešuće je progon Židova u Nedićevoj Srbiji za vrijeme II. svjetskog rata (i prije). Isti je slučaj i sa zločinima. Sve je to posljedica srpske stoljetne propagande, koja je jedina imala pravo na „istinu“ u našim, ali i svjetskim prostorima.

Istina je da su u NDH potpisani i primjenjivani tzv. Rasni zakoni, po kojima su Židovi na cijelom području NDH diskriminirani. Nitko razuman to ne može opravdati ili nijekati. Međutim i u svim drugim državama koje su bile pod njemačkom okupacijom doneseni su rasni zakoni jednaki kao u NDH. Većina tih država, uključivši i NDH, nastojala je u nekoj mjeri umanjiti tragediju, npr. izbjegavanjem zatvaranja Židova i njihovog slanja u njemačke logore. U tom su smislu poznati časni primjeri Italije i Mađarske, ali i NDH, koja je postupala isto, ali to je zatajeno. U sve te tri države – Italiji, Mađarskoj i NDH, Židovi su pod njemačkim pritiskom tek 1944. gotovo svi otpremljeni u Njemačku. Do tada su iz Srbije bježali u NDH, a ona im je neformalno dopuštala da pobegnu u talijansku okupacijsku zonu (Dalmacija), a onda u Italiju. Samo u Srbiji nije bilo te korektnosti i ona je već sredinom 1942. proglašena „očišćenim od Židova“ (Judenfrei). U Italiji, Mađarskoj i NDH nisu „radile ‘dusegupke‘ kao u Srbiji.“

Na ovaj tekst me ponukala emisija HRT-a '1NA1' novinara Romana Bolkovića, kada je 15. prosinca 2021. ugostio gospodina **Hansa Knoopa**, poznatog belgijskog novinara, po nacionalnosti Židova. Na pitanje g. Bolkovića koje su zemlje bile antisemitski usmjerene za vrijeme II. svjetskog rata, g. Knoop je kao najgore spomenuo Poljsku i s malo neugode Hrvatsku, na što se Bolković bez imalo sustezanja složio i bez ikakvog komentara. Ovaj malo poduži tekst je namijenjen g. Hansu Knoopu, ali i svima onima koji stvaraju javno mnjenje, osobito za one koji nisu razmišljali o stvarnim činjenicama.

Dakle g. Knoop izjavljuje: 'Ako gledam Balkan ili Istočnu Europu, među Židovima u zapadnoj Europi prevladava mišljenje, da većina istočnoeuropskih zemalja, pa tako i one na Balkanu, ima dugu tradiciju antisemitizma. Dvije zemlje imaju izrazito negativnu reputaciju. Prva je Poljska s duboko ukorijenjenim antisemitizmom, koji seže stoljećima unatrag i naravno, žao mi je što to moram reći jer sam Vaš gost, ali Hrvatska nije baš popularna'.

Ne znam ništa o antisemitizmu u Poljskoj prije i poslije II. svjetskog rata, ali ako se odnosi na vrijeme II. svjetskog rata, činjenica je da su svi nacistički logori u okupiranoj Poljskoj bili pod upravom nacista a ne Poljaka, koji nisu imali tada niti državu a niti ikakvu vlast. Poljaci su i sami bili izvrnuti i nacističkom i komunističkom progonom od strane Sovjetskog saveza. Poznat je **Sporazum Molotov – Ribbentrop**, podjela Poljske i zločini na pr. u Katynu i Vinici, koje su počinile NKVD-ovske jedinice po izravnoj zapovijedi Staljina.

STRADANJE HRVATA OD 1945. DO 1995.

Treba također prihvatići da se prije i u II svjetskom ratu događao genocid i nad drugim narodima, iako je najveći bio nad Židovima. Poljski Židov **Rafael Lemkin** je prvi definirao (klasični) ‘genocid’, nakon Staljinovog pomora ljudi glađu u Ukrajini i Kavkazu (Gladomor, Holodomor), od travnja 1932. do studenog 1933., kada je od gladi umrlo od 3-7 milijuna ljudi (po nekim istraživačima i 10 milijuna).

U Hrvatskoj su poslije 1945. godine, komunističke vlasti likvidirale između 200 i 500 tisuća Hrvata! Ne zločince, koje se također ubijalo bez suda, pa su pravno gledajući to upitni zločinci, nego i razoružane vojnike i civile. Nižu brojku je priznao sam Tito. Za višu brojku znanstvenici se ne mogu složiti, ali broj vojnika i civila koji su bježali pred partizanima, piše u **Ratnom dnevniku 5. britanskog korpusa** od 15. svibnja 1945.: ‘**Nadomak austrijske granice u području Dravograda nalazi se 200 tisuća vojnika NDH i 500 tisuća civila**’. Bilo je tu i drugih nacionalnosti, ali su pretežito bili Hrvati. Koliko ih je uspjelo pobjeći na Zapad, koliko je likvidirano na Križnom putu, a koliko je ostalo živih, predmet je objektivnog istraživanja na koje desetljećima uzalud čekamo.

SHEET 6 WAR DIARY OR INTELLIGENCE SUMMARY. Admistrative and Year: MAY 1945.			Unit: 362 S. CORPS. Commanding Officer:
Page:	Date:	Home:	Summary of Events and Information.
	14 (cont)		From YUGOSLAV activities in this area throughout day through patrol to border P. 362 met only scattered individual type. Collection and etc. of very large numbers of surrendered German and displaced persons continued. These numbers particularly great in 78 DIV areas. HQ 1 AGRA passed to command 45 DIV 2330 hrs.
	15	1200	Received message from Corps Cmdr to Army Cmdr giving situation in Corps area. Temporary bdy agreed with SOVIET and HUNGARIAN forces 200,000 strong. Reproduced by 500,000 GLOM approached AUSTRIAN border from area DRAGOVAC. Refused to surrender to YUGOSLAV forces and after 10 hrs and after further parley concluded to remain far side of border temporarily. After further parley concluded by Cmdr 36 DIV INGP 36 DIV as Intermediary and 36 DIV will give representations for an engagement had been made by Tito's forces. CROAT agreed to surrender to 1000 hrs and to return to CROATIA. In order to meet threat of imminent arrival of CROAT forces 36 DIV garrison in REINHOLD D. 6478 strength 16 SLE less two companies smaller force of CROAT RENEGADES of REINHOLD D. 6478 surrendered to TITO forces at same time. More of YUGOSLAV type both into and out of Corps area continued with considerable increase in number in ULAGNIPUR. NO ARMY OF 'E' arrived from GREECE during afternoon under orders YUGOSLAV. In 78 DIV area 5 HUNGARIANS contacted 3 DIV in area RADSTEIN A. 358 during afternoon. 36 DIV INGP completely disarmed CROATIANS and continued round up of COMMANDERS in hills.
	1600		Report on YUGOSLAV situation in Austria by Cmdr 5 DIV to command 362 DIV and passed to Assistant Minister R.C. GOVERNMENT.
			362 S. CORPS had meeting with representatives of 4 YUGOSLAV ARMY.

Stranica ratnog dnevnika britanskog 5. korpusa od 15. svibnja 1945. u kojem se govori o 200.000 pripadnika hrvatskih oružanih snaga koje prati oko 500.000 civila, koji se nalaze nadomak austrijske granice, u području Dravograda.

Ratni dnevnik 5. britanskog korpusa

Milovan Đilas 1977. navodi da je Tito ‘Osobno je organizirao i nadgledao pokolje nad Hrvatima kakve europska civilizacija ne poznaje’. Uostalom, u govoru u Ljubljani, 26.svibnja 1945., sam Tito izjavljuje između ostalog: ‘**Likvidirali smo 200 tisuća bandita, a još toliko ih zarobili. Stigla ih je ruka naše pravde**’, a u govoru u Varaždinu 20. svibnja 1945., okružen Aleksandrom Rankovićem i generalom Kostom Nađom, rekao je za svoje protivnike uz ostalo da će: ‘**...u novoj komunističkoj državi svjetlost dana gledati samo toliko dugo, koliko traje put do najbliže jame**’ (Vjesnik od 25.svibnja 1945.).

Milovan Đilas u razgovoru za list Encounter, u prosincu 1979. je izjavio: ‘*Jest Britanci su napravili potpuno krivo što su te ljudi vratili nazad preko granice, isto kao što smo i mi učinili potpuno krivo što smo ih sve poubijali*’. U svojoj knjizi Wartime piše da tada ‘*nije bilo pravilno uspostavljenih sudova, pa je najjednostavniji izlaz bio da se sve te ljudi pobije i riješi problem*’. Prema izjavi Zdenka Zavladava, nekadašnjeg načelnika mariborske OZNE, naredba za ubijanje, bez suđenja hrvatskih vojnika i civila ‘*stigla je s vrha a zna se gdje je bio vrh*’ (Nedjeljni jutarnji, 25.05.2003.)

Poštovani g. Knoop, da biste bolje razumjeli taj dio naše povijesti, puno bih trebao pisati, pa ču Vam reći samo neke činjenice u svezi stradanja novinara u Hrvatskoj. O tome je napisao knjigu naš novinar i publicist **g. Tihomir Dujmović**: “*Hrvatske novinarske tragedije 1941-1995*”, Zagreb 2017., na temelju knjige **Josipa Grbelje** “*Uništeni naraštaj*”, koja je bila tiskana u malom broju 1994., gotovo skriveni i malo poznata.

Godine 1945. od 330 novinara koji su pisali u vrijeme NDH, partizani su strijeljali 37, a ustaše u vrijeme rata 3. Od ostalih, 131 novinar je emigrirao u strahu od likvidacija i progona, oko 100 novinara je dobilo doživotnu zabranu pisanja, a 45 je pod pritiskom promijenilo profesiju. Samo su 24 novinara dobili pravo pisanja (manje od 10%). Neki se vode i danas kao nestali, ali se pouzdano zna da je UDBA likvidirala neke u inozemstvu (Tihomir Dujmović. ‘*Hrvatske novinarske tragedije 1941-1945*’ str. 17.). Kako navodi Grbelja, toliko novinara nije ubijeno u svim zemljama koje su imale profašistički režim. U intelektualnom smislu, hrvatska novinarska profesija je likvidirana, protjerana ili joj je doživotno zabranjeno pisanje. U Hrvatskoj je 1945. ubijeno više novinara negoli u Njemačkoj, Italiji i Japanu zajedno!

Godine 1971. u vrijeme **Hrvatskog proljeća**, u zatvoru je završilo 50 novinara, a 172 novinara i publicista su bili na crnim listama. Dakle, u pogromu 1971. ponovo su mediji očišćeni od svih koji nisu ostali slijepo odani Komunističkoj partiji. Zatim slijedi 20 godina progona... Danas su na javnoj sceni dominantno oni novinari koji su izučili antihrvatske škole svake vrste. Kad zbrojite zabranjene, ubijene, protjerane i uhićene 1945. i 1971., to je više od 500 novinara koji su samo za prvih 25 godina komunizma bili zabranjeni

Žao nam je, ali stranica koju tražite ne postoji!

<https://www.vecernji.hr/mrzna-perjanica-ljevice-prema-desnoj-inteligenciji-163067>
– www.vecernji.hr

Vrlo je poučan primjer beogradske novinarke, Židovke Jovanke Ženi (Jennie) Lebl (1927.-2009.), koja je uhićena od nacista i poslana na prinudni rad u Njemačku. Preživjela je rat i vratila se u Beograd. Kao novinarka beogradske ‘*Politike*’ je zbog ispričanog vica, privatno u društvu, koji se odnosio na ‘voljenog’ druga Tita, odležala dvije i pol godine zatvora na Grguru i Golom otoku (najgori zatvori u komunističkoj Jugoslaviji, op.a.). U Izraelu, gdje je nakon toga emigrirala, objavila je knjigu ‘*Ljubičica bijela*’, u kojoj je opisala strahote iz komunističkog zatvora, a knjiga je postala uspješnica (bestseller). Ovo je samo jedan primjer, od više desetaka tisuća zatvorenih zbog tzv. verbalnog delikta (Jennie Lebl 2016. *Until the ‘FINAL SOLUTION’ The Jews in Belgrade 1521-1942*. Čigoja štampa Beograd).

U vrijeme Domovinskog oslobodilačkog rata (1991.-1995.), vrijeme koje prema Vašim izjavama u razgovoru s g. Bolkovićem niste registrirali, ubijeno je još 13 hrvatskih novinara. Već do polovice 1991. u Hrvatskoj je ubijeno 18 novinara, od toga domaćih 12 i 6 stranih, zatim lakše i teže ranjeno 23, od čega 16 stranih, trojica su se vodila kao nestali, a više od 130 je uhićeno i maltretirano na razne načine (Tihomir Dujmović. ”*Hrvatske novinarske tragedije 1941-1995*”, str. 268)

Sva ta naša stradanja, gotovo biblijskih razmjera za malobrojni hrvatski narod, dogodili su se na Bleiburgu i Križnom putu i drugim komunističkim likvidacijama iza rata. Kako se za čitavo vrijeme Titova socijalizma nije smjelo niti pisnuti o tom stradanju bez posljedica, to je tek u demokraciji predmet

znanstvenog proučavanja. Kako su Srbi odnijeli arhivu NDH, koju ne daju znanstvenicima na uvid, postoji mogućnost uništavanja dokumentacije i krivotvoreњa povijesti tog razdoblja.

Je li i to genocid? Poštovani gospodine Knoop, mi u Hrvatskoj učimo Holokaust nad Židovima što je dobro, ali stradanja i genocid nad Hrvatima u školama, još uvijek ne smijemo spomenuti, možda i zbog toga što su Britanci u tom zločinu pomogli Titu!? Nakon II. svjetskoga rata Bleiburška tragedija se nije smjela ni spomenuti, a mit o Jasenovačkom logoru izgrađen je nesmetano i proširen po svijetu. Kada ste spomenuli da je uz Poljsku, Hrvatska bila po antisemitizmu jedna od najznačajnijih, onda je voditelj Bolković trebao spomenuti Srbiju, koja je po tom zlu, u jugoistočnoj Europi, bila daleko "naprednija", ne samo od Hrvatske, nego i drugih europskih zemalja. Tek nakon osamostaljenja Republike Hrvatske 1991. pojavljuju se prva znanstvena istraživanja, koja na događaje u NDH, bacaju vrlo različito svjetlo. Molim Vas pročitajte, sljedeće knjige na engleskom jeziku:

Tolstoy, Nikolai. 1986. The Minister and the Massacres. London: Century Hutchinson;

Tomasevich, Jozo. 1975. The Chetniks. War and Revolution in Yugoslavia 1941-1945. Volume 1. Stanford, California: Stanford University Press.

Cohen, Philip, J. 1996. Serbia's Secret War: Propaganda and the Deceit of History. College Station, Texas A&M University Press, Texas City, TX, USA.

Cohen Philip J. 1992. Serbia Has History of Deeply Rooted Anti-Semitism"

Cohen, Philip J. 1993. Desecrating the Holocaust: Serbia's Exploitation of the Holocaust as Propaganda. Philip J. Cohen.

Jennie Lebl 2007. Until the 'FINAL SOLUTION' The Jews in Belgrade 1521-1942. Avotaynu

Vukić, Igor. 2019. Labour camp Jasenovac in World War II., Zagreb

Gitman, Esther. 2011. When Courage Prevailed: The Rescue Survival of Jews in the Independent State of Croatia 1941-1945. St. Paul: Paragon House

Gitman, Esther. 2019 Stepinac – Pilar of Human Rights. Zagreb: Christian Present: Croatian Catholic University

Marušić, Matko. 2020. Croatia: Past, Present and Future Perspectives. Nova Science Publishers, Inc. New York

Christopher Bennett. How the Serbs Abuse History. Wall Street Journal, Eastern edition [New York, N.Y] 7 May 1999: A18.;

ANTISEMITIZAM U HRVATSKOJ

Povijest antisemitizma prije II. svjetskog rata

Do početka II. svjetskog rata u Hrvatskoj nije bilo primjetnog antisemitizma, o čemu **svjedoče srpski intelektualci i srpski mediji** tog vremena, kako u Srbiji tako i u Hrvatskoj. Štoviše, srpski su intelektualci jako zamjerali Hrvatima nedostatak antisemitizma.

Antisemitizam se iz Srbije širio u Hrvatsku preko istaknutih hrvatskih Srba, ponajprije preko **Pavla Jovanovića** (član srpske stranke u Hrvatskoj SDS-a) i **Sime Lazića**, dok je bio urednik srpskih novina: *Srbobran* i *Vrač Pogadač* u Hrvatskoj. Srpski je tisak u Hrvatskoj u drugoj polovici 19.stoljeća

bio trajno antižidovski orijentiran. *Srpska samostalna stranka* stalno napada *Stranku prava dr. Ante Starčevića* (1823.-1896., hrvatski političar, osnivač *Stranke prava*, publicist i književnik), za simpatije prema Židovima (T. Vuković; E. Bojović, Pregled srpskog antisemitizma, Zagreb, Alatir, 1992., str. 25)

Kako su razmišljali srpski intelektualci u Hrvatskoj, najbolje oslikava tekst koji je napisao bjelovarski Srbin **Milan Obradović** u 30 knjižica punih mržnje prema Židovima. On ondje uz ostalo piše: ‘...skoro je nemoguće govoriti o pobjedi hrvatskog antisemitizma, a znate zašto, jer je glavna masa naroda hrvatskog tako vezana s čifutima’ (pogrđni naziv za Židove, op.a.), *da ne smije pisnuti protiv njih, a kamoli da bi netko od Hrvata dignuo glas protiv Židova. Uzmite samo Zagreb u obzir! Zar ne treba da se svaki pošteni Hrvat crveni jer su čifuti od glavnog hrvatskog grada načinili Jeruzalem, te sav Zagreb smrdi po njihovom palestinskom smradu*’ (T. Vuković; E. Bojović, Pregled srpskog antisemitizma, Zagreb, Alatir, 1992., str. 31).

U njegovim se knjižicama može pronaći i dopisi s bogoslovima SPC-e u Srijemskim Karlovcima, kod kojih je nailazio na razumijevanje, budući da je tada u Srbiji antisemitizam bio vrlo razvijen, jer se Židove smatralo ‘*tradicionalnim srpskim neprijateljima*’, koji su ‘*bili na strani Turaka i kasnije Austrougarske*’, a ‘*protiv Srbije i njezinih interesa*’.

<https://narod.hr/kultura/20-kolovoza-istina-o-holokaustu-u-srbiji-1-antisemitizam-i-mrznja-prema-zidovima-u-srbiji-do-i-svjetskog-rata>

Povijest antisemitizma u II.svjetskom ratu

Treba također znati da je **dr. Ante Pavelić** (1889.-1959., hrvatski političar, odvjetnik, osnivač i vođa Ustaškoga pokreta, poglavnik Nezavisne Države Hrvatske), imao suprugu **Maru** rođ. **Lovrenčević** (1897.-1984.), koja je potjecala iz židovske obitelji. Pisac prvog političkog smjera *Stranke prava* (iz koje je potekao ustaški pokret) bio je Židov **Jozua-Josip Frank**. Nakon smrti **dr. Ante Starčevića**, Frank je preuzeo voditi stranku. Židov i frankovac, koji je 1935. pristupio ustaškomu pokretu, bio je **dr. Ivo Korski**, jedan od najutjecajnijih ideologa ustaškog pokreta. Duhovni vođa iseljeništva bio je Židov **Ivan Frank**, sin pravaškoga vođe **dr. Jozua-Josipa Franka**.

<https://www.jutarnji.hr/arhiva/poglavnik-nije-bio-zidov/3877341/>

Kada je koncem 1930. godine **Pavelić** osnovao organizaciju “*Ustaša – hrvatska revolucionarna organizacija*” (UHRO), najbliži suradnici su mu bili Židov **Ivica Frank, sin Josipa Franka i Slavko Kvaternik**. Osim toga što je i sam potjecao iz obitelji židova, sin *Kvaternik* se oženio **Olgom Frank**, kćeri Josipa Franka. I u logorima za vojnu obuku, koje je Pavelić osnivao u Italiji, Mađarskoj i Austriji, bilo je Židova: **Janko Pust, Srećko Kremzir... Eugen-Dido Kvaternik** je bio židovske krvi, kao i najugledniji dužnosnik u NDH, pukovnik i vojskovođa **Slavko Kvaternik**.

Poslije, u svim državnim strukturama bilo je Židova, i to ne samo kao malih službenika, nego ih je mnogo bilo na visokim državnim, vojnim i policijskim službama, pa i službena tiskara vlade NDH bila je vlasništvo zagrebačke židovske obitelji **Šulhof**. Židov **Vlado Singer** bio je povjerenik Glavnog Ustaškog stana, vrhovnog organa Ustaškoga pokreta, i ravnatelj Ustaške nadzorne službe. Članovi Glavnog ustaškog stana i doglavnici (zamjenici) Ante Pavelića bili su i Židovi **Slavko Kvaternik i Andrija Betlehem**. Židov je bio i **Ivo Heinrich**, jedan od upravitelja Jasenovca. Ravnatelj ustaške tajne policije bio je Židov **Oto Krezimir**.

U vojnem ustroju NDH bilo je 28 visokih časnika Židova: (generali, pukovnici, zapovjednici većih postrojbi ili oblasti): **Hinko Alabanda, Ladislav Aleman, Edgar Angeli, Emanuel Balley, Oton Čuš, Julije Fritz, Josip Gramberger, Ferdinand Halla, Dragutin Helbich, Đuro Isser, Oskar Kirchbaum, Rudolf-Kraus Tudić, Rikard Kubin, Josip Metzger, Milan Miesler, Milan Praunsperger, Julio Rech, Dragutin Rumler, Julio Sach, Julio Simonović, Nikola Steinfel, Ivan Šarnbek, Ivo Šnur, Josip Šolc,**

Kvintilijan Tartaglia, Rudolf Wanner, Mirko Zgaga, Božidar Zorn. Osim ovih visokih časnika Židova, u generalskom zboru bilo je prema nekim tvrdnjama 10 a drugim 13 Srba.

<https://www.hop.com.hr/2018/08/26/2500-zidova-borilo-se-za-ndh-u/>

<https://www.maxportal.hr/vijesti/pozivamo-vojsku-srbije-u-hrvatsku-neka-poloze-vijence-za-grobove-svojih-slavnih-predaka/>

Prema istrazi komunističke *Zemaljske komisije za utvrđivanje zločina okupatora i njihovih pomagača*, na popisu onih koji trebaju odgovarati za navodna užasna nedjela izvršena u Jasenovcu, nalaze se i Židovi: ustaški poručnik **Ante Altarac, Bruno Dijamantstajn, Herman Špiler, Vladimir Bornemisa, te izvjesni Viner**, koji su bili ustaški povjerenici, odnosno članovi unutarnje uprave u radnom Jasenovačkom logoru

Žao nam je, ali stranica koju tražite ne postoji!

<https://portal.braniteljski-forum.com/vijesti/srpski-zlocini-i-lazi-zidovi-u-nezavisnoj-drzavi-hrvatskoj>

Dakle, u državi u kojoj vlada službeni antisemitizam, svi su glavni vodeći ustaše bili krvno povezani sa Židovima ili su bili Židovi!

HRVATSKA OBRANA ŽIDOVA U NDH

Zagrebački nadbiskup, blaženi Alojzije **Stepinac** je u vrijeme kada je to bilo vrlo opasno po njegov život, osudio postojanje logora Jasenovac i svih njemu sličnih (Misa zadušnica za žrtve bačene u Husinu jamu, IKA, 3. rujna 2011., 13:46, IKA V – 134624/9).

Tako i *The New York Times* od 8. srpnja 1943.. objavljuje tekst pod naslovom **"Hrvat napao Nijemce"** govori o Stepinčevoj propovijedi u kojoj osuđuje rasnu teoriju. Riječi iz te propovijedi najbolje svjedoče tko je i kakav je bio blaženi Stepinac: „*Svaki čovjek, bez obzira kojоj rasi ili naciјi pripadao, bez obzira, da li je svršio sveučilište u kojem kulturnom središtu Europe ili ide u lov za hranom u prašumama Afrike, svaki od njih jednako nosi u sebi pečat Boga Stvoritelja i imade svoja neotuđiva prava, kojih mu ne smije oteti ili ograničiti samovoljno nijedna ljudska vlast ... svaki narod i svaka rasa, kako se danas odrazuju na zemlji, imade pravo na život dostojan čovjeka i na postupak dostojan čovjeka*“. Za spomenuti je da u New Yorku postoji ulica Alojzija Stepinca.

Mladen Ivezić je pronašao i objavio dva pisma koja su komunisti skrivali u pismohrani, a koja je travnja 1943. godine posao zagrebački nadrabin **Freiberger** Kaptolu i hrvatskoj vlasti, moleći da se **'negdje osnuje tabor za one Židove koji nisu podanici NDH, a nemaju kamo otići! Hrvatski bi ih Židovi sami**

hranili'. Pismo baca novo svjetlo na to mračno ratno doba u Hrvatskoj, a govori o želji tuđih Židova da se tijekom rata sklone u NDH.

http://www.safaric-safaric.si/knjige/1943_riffer_grad_mrtvih/1943-2014_FOKUS_Jasenovac_RIFFER_Grad_Mrtvih.htm;
<https://www.hrvatski-fokus.hr/2014/05/466/>

Mladen Ivezić 2014. Titov Jasenovac. Samizdat, Zagreb.)

Srpski intelektualac u izbjeglištvu, inače izraziti srpski nacionalist **dr. Laza M. Kostić** (1897.-1979.) u svojoj *Vidovdanskoj besedi*, održanoj 22. lipnja 1958., u Ontariju (Kanada), rekao je: "*Ne treba zaboraviti da je najveći dio vodećih ustaša ili bio židovskog porijekla, po tankoj krvi, ili je bio oženjen Jevrejkama, i oni su svi nerado poduzimali mjere istrebljenja Židova, samo da se dodvore Nijemcima ili na zahtjev Nijemaca*". Dr. Laza M. Kostić zasigurno nije bio sklon ustašama, pa bi mu se moglo vjerovati.

https://en.wikipedia.org/wiki/Lazo_M._Kost%C4%87

U odnosu na antisemitizam u Hrvatskoj, vrijedno je razmotriti stavove **Hannah Arendt** (1906.-1975., njemačka filozofkinja). Kao Židovka, ona je morala dolaskom Hitlera 1933. na vlast, izbjegći iz Njemačke u SAD. Tamo je postala je glavna urednica časopisa „*The New Yorker*“ i profesorica na Čikaškom sveučilištu. Godine 1961. bila je službeni dopisnik na suđenju **Adolfa Eichmanna** (1906.-1962.), u Jeruzalemu, kada je sakupila sve dokaze o zločinima nacističke Njemačke i njegovih saveznika, o čemu je napisala knjigu: **Eichmann in Jerusalem, Ein Bericht von Banalität des Bösen, Serie Piper 1964**, Band 308, München, prevedenu na mnoge jezike.

Članak XI. te knjige počinje s progostvom Židova iz takozvanih balkanskih država: Srbije, Hrvatske, Bugarske, Rumunjske i Grčke. U dokumentima se vidi da je njemački Reich Minister unutarnjih poslova naredio da NDH mora biti do veljače 1942. **Judenrein**, tj. očišćena od Židova. **Adolf Eichmann**, odgovoran za progon Židova na zapadnom Balkanu, poslao je svog najbližeg suradnika **Franza Abromeita** u Zagreb da nadzire i provede naređenje. Nijemci su uočili da su mnogi Židovi iz okolnih država došli u Zagreb i iz njega oputovali u Italiju. Nakon pada Italije 1943., trebalo je ispitati zašto naređenje *Judenrein* nije provedeno u NDH. Nijemci su našli da u hrvatskom protužidovskom zakonu stoji članak: ‘*Svi Židovi koji su nešto pridonijeli (Sache Kroatiens) hrvatskoj stvari postaju Ehrenarier, počasni Arijevci i zato se ne smiju progoniti*’. Nadalje SS-Nachrichtendienst otkrio je da su mnogi članovi vladajuće vrhuške sve do Poglavnika imali za žene Židovke, pa su javili Kaltenbrunneru da su ustaše „*jüdischversippt*“, židovski u srodstvu i zato se ne provode odlučne čistke. (**Eichmann in Jerusalem, Ein Bericht von Banalität des Bösen**, Serien Piper 1964., München).

Za spomenuti je da je suprotnost između odnosa prema Židovima u Hrvatskoj i Srbiji Eichmannova obrana na suđenju u Jeruzalemu pokušala iskoristiti za njegovu obranu

Žao nam je, ali stranica koju tražite ne postoji!

<https://portal.braniteljski-forum.com/vijesti/srpski-zlocini-i-lazi-zidovi-u-nezavisnoj-drzavi-hrvatskoj>

Godine 1999. u zreloj dobi, Američka Židovka **Esther Gitman** (1939.-) započinima svoje istraživanje o hrvatsko-židovskoj povijesti, kroz doktorski studij posvećen povijesti Židova, okrunjen disertacijom pod naslovom '**Rescue of Jews in the Independent State of Croatia, 1941-1945.**' (*Spašavanje Židova u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, 1941-1945.* '). Između ostalog navodi da je u NDH je zaslugom brojnih pojedinaca u NDH, spašen znatan broj Židova.

Posebno ističe da su: 'Nacisti imali ogroman utjecaj na ustaški režim i jedan od prvih zadataka koje su dali novom režimu bilo je da se pozabavi židovskim pitanjem. To je trebalo obaviti na dva načina: prvo, konfiskacijom njihove imovine i otpuštanjem Židova s radnih mjeseta; drugo, fizičkim uništenjem Židova na teritorijima NDH. Ustvari, upravo su tu počela prva masovna ubojstva Židova u logorima na domaćem tlu. Odmah su donesene zakonske mjere kojima se Židove proglašilo veleizdajnicima hrvatske

domovine, a ti su zakoni bili dopunjavani sve do 1945. godine. Među tim mjerama bile su i one koje su prijetile najstrožim kaznama svakome – pojedincu, skupini ili organizaciji – tko bi pomogao Židovima da izbjegnu kaznu’, navodi dr. Gitman.

Godine 2002. i 2003., u Zagrebu je pregledavala izvorne dokumente i otkrila dokaze o ljudskosti nebrojenih građana koji su, izlažući svoje živote, pomagali svojim židovskim sugrađanima da prežive. Osim običnih građana, Židove su u NDH pomagali spasiti: svećenici i časne sestre, talijanska Druga armija, dobrotvorne skupine, hrvatski partizani, ali i dužnosnici NDH. I to ne samo potajice, nego, kako je Esther Gitman otkrila u pismohranama, službenim programom ministarstva zdravstva. Zamisao zagrebačkoga liječnika **dr. Miroslava Schlesingera** da se spasi židovske liječnike, koji su već ostali bez posla i bili na putu u logore, tako da oni budu poslani u Bosnu radi liječenja endemskog sifilisa, vlastima NDH iznio je **dr. Ante Vuletić**, što je prihvatio Ministar zdravstva **dr Ivan Petrić**. U tom ‘projektu’ je sudjelovalo 169 židovskih liječnika i ako se pribroje njihove obitelji, bilo ih je 650 – spašenih ljudi.

Esther Gitman ističe da ne pokušava ni na koji način umanjiti zločine ustaškog režima NDH: ‘*Cilj mi nije umanjivanje odgovornosti ustaša za uništenje 30 tisuća Židova, ali smatram da gledište da je čitava hrvatska populacija na izvjestan način kriva za zločine nad Židovima u NDH nema opravdanja*’.

U NDH je preživjelo 9.500 Židova, kaže Esther Gitman, ‘*zahvaljujući pozrtvovnosti njihovih sugrađana*’. Uvid u arhivsku građu iznio je na svjetlo dana dopise sa zahtjevima oslobođanja ili vraćanja imovine Židovima.

Godine 2002. dr. Esther Gitman prima Fulbrightovu stipendiju za putovanje u Hrvatsku kako bi nastavila sa znanstvenim radom. (Holocaust Historian to Discuss Fate of Croatian Jewry, loc.gov, 25. ožujka 2008.). Godine 2008. dr. Gitman sudjeluje i na konferenciji o bl. Alojziju Stepincu poglavaru katoličke Crkve u Hrvata tijekom Drugoga svjetskog rata (Dražen Ćurić, I američka Židovka stala u obranu blaženog Stepinca, Večernji list, 12. rujna 2008.). Godine 2011. objavljuje knjigu pod nazivom ‘*When Courage Prevailed: The Rescue and Survival of Jews in the Independent State of Croatia 1941-1945*’ (Kad hrabrost prevlada: spašavanje i preživljavanje Židova u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj 1941.-1945.) s istoimenom temom te pozitivnom ulogom blaženog kardinala Alojzija Stepinca u svemu tome.

<https://dnevnik.hr/vijesti/hrvatska/povjesnicarka-esther-gitman-o-spasavanju-zidova-u-ndh.html>

Na predstavljanju svoje knjige ‘Alojzije Stepinac Pillar of Human Rights’ 13. veljače 2019. u Zagrebu, dr. Esther Gitman je iznijela, temeljem svojih istraživanja, nekoliko bitnih karakteristika i činjenica o danas blaženom Alojziju Stepincu:

- Kada mu je Vatikan ponudio da ‘odabere drugčiji tip života’, on je ostao u Zagrebu da skrbi za tisuće života koji su potpuno ovisile o njemu (njegovi župljeni, 58 starijih Židova, siročadi, 1000 Židova u mješovitim brakovima).
- Jednom je Stepinac doznao da je Bastianini, tadašnji guverner Dalmacije, namjerio poslati natrag ustašama u NDH izbjeglice. Stepinac i opat Marcone, vatikanski vizitator, odmah su djelovali tvrdeći kako je većina izbjeglica preobraćenika na katoličanstvo te kako je njihova dužnost da ih spase. Uz pomoć ministra vanjskih poslova Vatikana Maglionea, uspjeli su dobiti dozvole za sve židovske izbjeglice da ostanu u talijanskim okupacijskim zonama. Ondje je preživjelo približno 5000 Židova, 1000 na Korčuli, 3600 na otoku Rabu, a neki su se raštrkali posvuda.
- Stepinčev je život bio u opasnosti tijekom ovih pothvata i u nekoliko je navrata zatvaran. ‘Pošteđen je tek zahvaljujući ljubavi, divljenju i odanosti svog naroda’, rekla je autorica.
- Kad su 1941. dvojica njegovih svećenika i šest redovnica kao Židovi bili oslobođeni nošenja žute Davidove zvijezde, Stepinac je svečano izjavio: ‘Zamolio sam te svećenike i časne sestre da nastave nositi

ovaj znak pripadnosti narodu u kojem je rođen naš Spasitelj, sve dok ga budu morali nositi i drugi', ispričala je dr. Gitman

– 'Postao je glas savjesti tijekom triju uzastopnih i oprečnih diktatorskih režima. Branio je nauk Crkve te je na taj način pokazao kako čovjek vjere, prilagođen univerzalnim zakonima, shvaća jedinstvo svijeta u njegovim različitostima. U svojim je propovijedima, pismima te cijelim svojim životom i smrću Stepinac utirao izlaz iz krize koju je stvorila nacistička Njemačka, kad je svijet podijelila na rase, kao i komunisti na političku teokraciju', rekla je autorica.

– Dr Gitman je pojasnila da je, 'kao starozavjetni prorok Stepinac ostao neumoljivo vjeran svojoj crkvi i naravnim zakonima'.

– Stepinac je predstavljao hrvatske vrijednosti i vrijednosti zapadne civilizacije svojom neprestanom obranom: slobode i vrijednosti pojedinca kao samostalne jedinke; slobode i poštovanja vjeroispovijedi; slobode i poštovanja svake rase i narodnosti; slobode i poštovanja privatnog vlasništva kao temelja osobne slobode pojedinca i obitelji; te slobode i poštovanja prava svakog naroda na potpuni samostalni razvoj narodnog života', pojasnila je dr. Gitman.

– U Hrvatskom državnom arhivu otkrila je 420 peticija u korist Židova, koje su potpisale tisuće ljudi, a koje pokazuju da su zabrinuti građani od svoje vlasti očekivali odgovor. Stepinčeva pisma, kao i ona njegovih župljana, upućena su i Anti Paveliću i ministru unutarnjih poslova Andriji Artukoviću te je u njima izražena uznemirenost zbog ponašanja vlasti. 'Stepinac je po pravilima Crkve, Haškim i Ženevskim konvencijama bio obvezan održavati kontakt s okupacijskim snagama zbog javnog reda i mira. Stepinac je morao moći razgovarati s Pavelićem zato što je poglavnik bio jedini kontrolni autoritet koji je mogao ublažiti teror i ubojstvo', pojasnila je dr. Gitman.

<https://ika.hkm.hr/novosti/predstavljena-knjiga-dr-esther-gitman-alojzije-stepinac-pillar-of-human-rights/>

Gitman, Esther. 2019 Stepinac – Pilar of Human Rights. Zagreb: Christian Present: Croatian Catholic University

Broj svih nevino ubijenih u NDH, koje su ubili ustaše u ratu i ubijenih za vrijeme i nakon II. svjetskog rata od komunista, treba konačno znanstveno utvrditi, na temelju činjenica a ne prema ideološkim sklonostima. Isto tako ne bismo smjeli zaboraviti da su hrvatska komunistička partija i osobito neki današnji povjesničari – sluge prošlog režima, šutjeli na laž da je u Jasenovcu bilo 700.000 i više žrtava. Mi preziremo zločine Jasenovca, ali isto tako znamo da je Jasenovac 'radio' sve do 1951. (o čemu je u javnosti prezentiran i dokument CIA-e) i da su pod zemljom oko Jasenovca brojne kosti i hrvatskih poslijeratnih zarobljenika i civila

<http://www.ekskluzivno.me/kakva -pljuska-za-goldsteina-dokumenti.cia-a-potvrdili-da-je-njegova-izjava-o-jasenovcu-bila-lazma-3041/>

S. Pilić, Blanka Matković. *Jasenovac i poslijeratni jasenovački logori*. Hrvatska družba povjesničara "Dr Rudolf Horvat", Zagreb 2021.).

CLASSIFICATION SECRET/US OFFICIALS ONLY
 CENTRAL INTELLIGENCE AGENCY
INFORMATION REPORT

REPORT NO. OO-2-3467

CD NO.

COUNTRY Yugoslavia

DATE DISTR. 20 Jun 1951

SUBJECT Concentration Camps/Locations/Number of Prisoners

NO. OF PAGES 2

PLACE ACQUIRED Italy

NO. OF ENCL. (LISTED BELOW)

DATE ACQUIRED BY SOURCE 29 May 51

SUPPLEMENT TO REPORT NO.

DATE OF INFORMATION Prior to 29 May 51

GRADING OF SOURCE BY OFFICE OF ORIGIN					SOURCE'S OPINION OF CONTENT					
COMPLETELY RELIABLE	FAIRLY RELIABLE	NOT RELIABLY RELIABLE	NOT AVAILABLE	CANNOT BE JUDGED	TRUE	PROBABLY TRUE	Possibly True	Possibly False	PROBABLY FALSE	CANNOT BE JUDGED
A	B	C	D	E	F	X	L	K	S	R

THIS DOCUMENT CONTAINS INFORMATION RELATING TO INTERNAL AFFAIRS OF THE UNITED STATES WHICH HAS BEEN DETERMINED BY THE ATTACHE OF THE EMBASSY OF THE U.S.A. AT ROME AS CONFIDENTIAL. ITS TRANSMISSION AND DISTRIBUTION OUTSIDE THE ATTACHE'S STAFF IS EXPRESSLY PROHIBITED UNLESS PREVIOUSLY APPROVED BY THE ATTACHE. REPRODUCTION OF THIS PAGE IS PROHIBITED.

THIS IS UNEVALUATED INFORMATION

SOURCE Iron Curtain refugee now residing in the US. He has developed a network of sources throughout Europe. He has major collection points in Austria, Germany, France, Italy, Yugoslavia, Turkey and the UK, and through these points information is channeled to him. The following information came to him from a point in Italy. As the original source of this information is unknown, due to use of sub-sources, an F grading is given to source.

1. "There are at present 39 concentration camps in Yugoslavia, according to a direct report from Belgrade. Following is the description of some of the camps:
2. Nova Gradiste. This camp is situated in the same place where about 30,000 people were concentrated by the Ustashis during the last war. The inmates of the camp, totalling about 5,000 persons, are composed of prisoners serving sentences of from 20 years penal servitude to life imprisonment.

"They are employed in vicinity of Lonjsko Polje on excavation works and are taken to and from work under the guard of heavily armed mounted militia men. They have to accomplish a daily norm of digging out 4 cubic metres of soil and transporting it by hand-pushed trucks for a distance of 200-300 metres. Among the inmates there are 20 priests.

3. Gradjani. In this camp there are 6,000 inmates employed as lumberjacks in forests situated 8 kilometres from the camp; They are composed of 'non productive bourgeoisie', intellectuals, former industrialists, commercialists etc. They are organised into 'battalions of discipline'. The majority of inmates are Moslims from Bosnia.
4. Bela Crkva. This camp is reserved for political prisoners only. Their daily ration amounts to 150 grams of bread made of corn flour and 350 grams of peas boiled in water.
5. Betovo. This camp, situated near the Hungarian border, contains as inmates persons sentenced for breaking food regulations or for failure in delivering the government imposed delivery quotas. They are working on fortifications on the Hungarian border, digging trenches and anti-tank ditches.
6. Scutari Lake. This camp contains more than 10,000 inmates. For the most part they are 'nonconformists' from Montenegro and southern Serbia. They are working on drainage.

"They live under tents, are badly dressed and work constantly in water. The death rate is extremely high. Last year 65 prisoners were shot during their attempt to escape into Albania.

CLASSIFICATION SECRET/US OFFICIALS ONLY

STATE	EV	NAVY	ARMED FORCES	DISTRIBUTION
	X	X	X	

-2-

7. Jasenovac. The camp contains 3,000 prisoners.
8. "Camp near Mostar. The number of inmates 2,200.
9. "Smederevska Palanka. The number of inmates 3,000.
10. "Apart from above enumerated large concentration camps there are 31 other smaller camps run by the governments of the different Yugoslav republics.
11. "It is estimated that there are at present more than 200,000 people detained in concentration camps in Yugoslavia. The number of prisoners in prisons is said to be about 65,000, while the number of inmates in camps of 'voluntary labor brigades' amounts to 100-150 thousand."

-end-

Dokument CIA-e iz 1951.

Srpska propaganda ističe da je u koncentracijskom logoru Jasenovac stradalo 700 tisuća do milijun i više ubijenih Srba. Nakon II. svjetskog rata, Njemačka je tražila da SFRJ poimence pokažu popis svih 1.700.000 žrtava, koliko su Jugoslavenske vlasti prijavile, zbog isplate ratne štete. Jugoslavija je tada (popis se obavljao od 1964.-1966). uspjela popisati 597 323 žrtve (Tito je taj broj odmah stavio 'u ladicu'), a u isto vrijeme je Opća enciklopedija u Zagrebu samo za Jasenovac navela nekoliko stotina tisuća, izjavio je povjesničar Ivan Kozlica na TV Z1, 24.01.2022. Za logor Jasenovac su popisali 54.000 i taj broj se i danas se nalazi u 'Muzeju genocida u Beogradu', rekao je istraživač **Roman Leljak**. Zaboravlja se međutim da je isprva, nakon II. svjetskog rata u nabranjima logorskih zločina na jugoslavenskim prostorima, **Jasenovac** bio svrstan iza beogradskog logora **Sajmište i Banjica**. Oba su ta logora, gdje su masovno stradali srpski Židovi, poslije gurnuta u drugi plan, a sva je odgovornost prebačena s kvislinske srpske vlasti na njemačku vojnu upravu.

<https://www.vecernji.hr/vijesti/beogradski-muzej-zrtava-genocida-dosao-je-do-84-796-zrtava-jasenovackog-logora-1270339>

Na suđenju **Dinku Šakiću** (1921.-2008.), 1988. u Zagrebu, jednom od zapovjednika logora Jasenovac, sud nije mogao dokazati masovne zločine, pa je osuđen ‘zbog pojedinačnih ubojstava’.

Philip J. Cohen, bivši savjetnik UN-a u BiH, 27. veljače 1992., poslao je pismo rabinu **Abrahamu Cooperu** iz središta Simona Wiesenthala, u kojem piše:

‘Poštovani rabine Cooper,

u tijeku je kampanja kojoj se želi američku židovsku zajednicu uvjeriti da Srbi vole Židove. U toj se kampanji želi reći i to da u Hrvatskoj postoji rastući fašizam i antisemitizam. Svrha ovoga pisma jest sagledati tu propagandnu kampanju. Ovdje donosim dokaze: Da Srbija ima povijest duboko ukorijenjenog antisemitizma, koji nesmanjen djeluje i danas, 1992.

1. *Srpska „ljubav“ prema Židovima politički je motivirana – žele pridobiti simpatije i potporu Židova za srpske terorističke ambicije.*
2. *Srbi zlorabe žrtve Holokausta u susjednoj Hrvatskoj i Bosni u propagandne svrhe, ali ne daju pošten prikaz Holokausta koji se dogodio u Srbiji.*

(Cohen Philip J 1996. Serbia's SecretWar: *Propaganda and the Deceit of History*. Texas City: Colege station, Texas A&M UniversityPress;

<http://www.dancarlin.com/hardcore-history-series/>

<https://narod.hr/kultura/22-kolovoza-1941-istina-o-holokaustu-u-srbiji-3-skrivanje-mracne-antisemitske-proslosti-srbije-i-lazi-o-hrvatskom-antisemitizmu>

ANTISEMITIZAM U SRBIJI

Vlasti u Srbiji, mogu govoriti što hoće, laž je dio njihova (političkog) bića (...laž je vid našeg patriotizma i potvrda naše urođene inteligencije. Lažemo stvaralački, maštovito i inventivno.‘ Dobrica Ćosić, ‘Otc nacije’), ali na njihovu žalost, postoje njihovi pisani dokumenti koji svjedoče o njihovom odnosu prema Židovima.

Vrlo izražena mržnja i progon Židova u Beogradu i Srbiji 1941., samo je nastavak stoljetnog antisemitizma u Srbiji. Sve je to napisao Philip Cohen u pismu 1992. godine, u kojem tvrdi da je povijesni antisemitizam konstanta u Srbiji i izvan II. svjetskog rata (Cohen Philip J 1992. ‘Židovsko-američki publicist Philip J Cohen: *Srbija ima povijest duboko ukorijenjenog antisemitizma*’ (Jewish-American Publicist Philip J Cohen: *Srbija Has History of Deeply Rooted Anti-Semitism*’;

[http://www.safaric-safaric.si/katas_srb/20190306_Zidovsko-americki_publicist_Philip_J_Cohen_Srbi.pdf.](http://www.safaric-safaric.si/katas_srb/20190306_Zidovsko-americki_publicist_Philip_J_Cohen_Srbi.pdf)

Srpska kvislinška vlada iz Drugog svjetskog rata, kojoj je privremeno i kratko na čelu bio Milan Aćimović, od travnja do kolovoza 1941., a kasnije od kolovoza 1941. do kraja rata Milan Nedić (1878.-1946., Predsjednik kvislinške Srbije), surađivala je s nacistima od početka do kraja rata. U Srbiji nakon 1941. godine gotovo da nije bilo masovnog antifašističkog otpora, a oslobođenje Beograda i Srbije je prije svega djelo Crvene Armije.

Progon Židova u Srbiji počeo je već tjedan dana nakon raspada prve Jugoslavije i stvaranja samostalne države Srbije pod njemačkom okupacijom. Već 19. travnja 1941. Beograd je bio oblijepljen plakatima da se svi Židovi moraju javiti na Tašmajdan (kvart Beograda, op.a.) radi dobivanja žutih traka.

https://hr.wikipedia.org/wiki/Holokaust_u_Nedjeljevoj_Srbiji

Kako bi se mogla razumjeti razlika stanja antisemitizma u Srbiji i Hrvatskoj, moramo se vratiti u prošlost.

Povijest antisemitizma u Srbiji prije II. svjetskog rata

Židovske zajednice koje su živjele u Srbiji pod osmanskom vlašću, stoljećima su uživale relativnu stabilnost i sigurnost. Tome je došao kraj početkom 19. stoljeća, kada se raspalo Osmansko Carstvo i kada se pojavila država Srbija

<http://balkans.aljazeera.net/vjesti/turska-odgovorila-izraelu-jevreji-trebaju-zahvaliti-osmanskom-carstvu>

Već 26. siječnja 1807., *Vijeće za buduće srpske pokrajine*, pod vodstvom **Karadorda** (Đorđe Petrović, 1768.-1817., osnivač dinastije Karađorđevića, jedan od organizatora 1. srpskog ustanka, ubijen po zapovijedi Miloša Obrenovića), zaključuje da se iz Beograda moraju ‘*očistiti svi Turci i Ćivuti*’ (Muslimani i Židovi, op.a.)! Zato je ‘*conditio sine qua non*’ međunarodnoga priznanja kneževine Srbije na ‘*Berlinskem kongresu*’ 1878., bilo zaustavljanje protjerivanja svih ne-Srba, pa tako i Židova i muslimana, iz Srbije. (Ljubica Štefan, Mitovi i zatajena povijest, str. 15., Zagreb 1999.) Zbog toga su Srbi bili jako nezadovoljni i ljuti, posebno na britanskoga državnika i Židova **Benjamina Disraelija** (1804.-1881., britanski konzervativni državnik i književnik, član raznih britanskih vlada).

<https://narod.hr/kultura/20-kolovoza-istina-o-holokaustu-u-srbiji-1-antisemitizam-i-mrznja-prema-zidovima-u-srbiji-do-i-svjetskog-rata>

Srpski list u Hrvatskoj *Vrač pogađač*, 1896., koji je izdavao jedan od glavnih ideologa srpske stranke u Hrvatskoj, **Sima Lukin Lazić**, objavljivao je karikature Židova prepune optužbi i mržnje, kao i poruge Hrvatima. (*Vrač pogađač*, br. 12, 1896.). Istodobno se kod srbijanskih povjesničara javlja žestok prigovor Hrvatima kao narodu u kojemu nema antisemitizma. Tako spomenuti **Simo Lazić i Milan Obradović** optužuju Hrvate da otvoreno brane i štite Židove. Na pr. oni napadaju pravaša **Josipa Franka**, koji u *Hrvatskom pravu* (novine Stranke prava), brani optuženog **Alfreda Dreyfussa**. Nadalje, **Vuk Stefanović Karadžić**, u izdanju *Srpske narodne pripovijetke*, 1853., prenosi i mnoge pripovijetke i narodne priče pune predrasuda i mržnje prema Židovima (*Tomislav Vuković, Pregled srpskog antisemitizma*, str. 9). Unatoč Odlukama Berlinskog kongresa, broj se Židova u Srbiji ipak jako smanjio. (Tomislav Vuković, *Pregled srpskog antisemitizma*, str. 13).

U to vrijeme u Srbiji izlazi brojna literatura antisemitskog sadržaja, na pr.: ‘*O Jevrejskom pitanju u Srbiji*’, **Nikole Jovanovića – Amerikanca** (1879.); ‘*Kako zao upliv stvara čivutska vera i moral u ljudskom društvu*’, **Sime Stanojevića** (1880.); ‘*Ne dajmo Srbiju Ćivutima*’, grupe srpskih rodoljuba (1882.); ‘*Jevrejsko pitanje ‘Jaše Tomića*(1884) .

Efraim Zuroff, direktor jerusalemskog *Centar Simon Wiesenthal*, odbio je titulu počasnog građanina Novog Sada, koje mu je ovaj grad dodijelio kao priznanje za dugogodišnje zalaganje da se Šandor Kepiro (jedan od ljudi odgovornih za Novosadsku raciju siječnja 1942.) izvede pred sud. Kao razlog za svoju odluku Zuroff je naveo činjenicu da se u centru Novog Sada nalazi spomenik **Jaši Tomiću**, ‘*poznatom antisemiti, uz to još i osudenom ubici*’. (...) Ova tvrdnja o Jaši Tomiću odnosila se, prije svega, na njegovo djelo *Jevrejsko pitanje* (1884)’.

Politička i druga glasila s antisemitskim člancima: *Balkan*, *Zastava*, *Srpstvo*, pa čak i crkveni listovi SPC-e: *Hrišćanski vesnik i Glasnik* (Službeni list Srpske pravoslavne crkve), donose antisemitske članke. (S. Pilić: Korijeni, razmjeri i zataškavanje srpskog antisemitizma;

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/30165-s-pilic-korijeni-razmjeri-i-zataskavanje-srpskog-antisemitizma.html>

Jedan od istaknutih Srba tog vremena koji su sijali mržnju prema Židovima bio je i **Vasa Pelagić**, srbjanski narodni učitelj socijalističke orientacije. Poznato je njegovo antisemitsko djelo 'Vjerozakonsko učenje Talmuda ili ogledalo čivutskog poštenja'.

<https://narod.hr/kultura/20-kolovoza-istina-o-holokaustu-u-srbiji-1-antisemitizam-i-mrznja-prema-zidovima-u-srbiji-do-i-svjetskog-rata>

U svemu tome, pa i odnosu prema Židovima, Srbija se redovito ugledala na 'velikog brata' Rusiju, državu koja je 'patentirala' masovne progone i nasilje prema Židovima. Tako ruski ministar **Konstantin Pobedonoscev** 1881., predlaže caru Aleksandru III., da se '*trećina Židova iseli iz Rusije, trećina prevede na pravoslavlje, a trećina pusti da umru*'.

<https://narod.hr/kultura/20-kolovoza-istina-o-holokaustu-u-srbiji-1-antisemitizam-i-mrznja-prema-zidovima-u-srbiji-do-i-svjetskog-rata>

To je izjava '**čarobna formula**' koju je kasnije lažljiva i perfidna diplomacija Srbije pripisivala nekim osobama iz vremena II. svjetskog rata, kao da se odnosila na Srbe. U originalu ta izjava se odnosila, na žalost, na Židove. Tu izjavu je kasnije sa zadovoljstvom prenio Srbin **Milan Obradović** na ovo područje, kada je napisao da za '25 godina u Rusiji neće biti nijednog čivuta' (Židova op.a.).

<https://narod.hr/kultura/20-kolovoza-istina-o-holokaustu-u-srbiji-1-antisemitizam-i-mrznja-prema-zidovima-u-srbiji-do-i-svjetskog-rata>

HOLOKAUST U SRBIJI

Srpska kvislinška vlada iz vremena Drugog svjetskog rata, na čelu s generalom kraljevske vojske **Milanom Nedićem**, surađivala je s nacistima cijelo vrijeme II.svjetskog rata. Nedić je blisko surađivao s lokalnim nacističkim dužnosnicima i osobno se sastao s Hitlerom u njegovu zapovjedničkom bunkeru 19.rujna 1943. (*Obnova*, Beograd, 21. rujna 1943.). Međutim, **Dimitrije Ljotić** (1891.-1945, srpski kvisling i fašist, jedan od vodećih ideologa srpskog nacionalizma), nositelj i zagovaratelj nacizma i fašizma, mnogo godina prije nacističke okupacije Srbije, osnovao je ***Srpsku fašističku stranku***, ustrojio srpske dragovoljačke postrojbe, čija je glavna zadaća bila hvatati Židove, cigane i partizane i odvoditi ih na smaknuće (Obnova, 31. siječnja 1942.;

<https://narod.hr/kultura/22-kolovoza-1941-istina-o-holokaustu-u-srbiji-3-skrivanje-mracne-antisemitske-proslosti-srbije-i-lazi-o-hrvatskom-antisemitizmu>

Postojanje te srpske kvislinške države, u komunističkoj Jugoslaviji se načelno priznavalo, ali vrlo marginalno s prešućivanjem počinjenih zločina prema nesrpskom stanovništvu, a osobito se šutjelo o srpskom Holokaustu. Vrlo izražena mržnja i progon Židova u Beogradu i Srbiji 1941., samo je nastavak njihovog stoljetnog antisemitizma. (Vuković, Tomislav, Mozaik izdaje, Hrvatsko književno društvo sv. Ćirila i Metoda, Zagreb, 1991.).

Činjenica je da se Nedićeva Srbija isticala antisemitizmom, znatno više nego su to zahtjevale njemačke okupacijske vlasti. Tako je Ljotićev fašistički *Jugoslovenski narodni pokret 'Zbor'*, koji se orijentirao prema knjizi *Mein Kampf Adolfa Hitlera*, 1940., ponovo izdao knjižicu **Jaše Tomicića** iz 1884. godine, pod naslovom '*Srpski narod u kandžama Jevreja*'. Knjižica je po mišljenju Ljotićevaca, kako stoji u

predgovoru, 'najbolji dokaz da je jevrejska opasnost od naših eminentnih nacionalnih predstavnika već u ono doba jasno uočena i pravilno shvaćena'. Od 1941. do 1945. je u Srbiji izdano pedeset i jedna (51) knjižica s antisemitskim sadržajem. (T. Vuković; E. Bojović, Pregled srpskog antisemitizma, Zagreb, Alatir, 1992., str. 37;
<https://narod.hr/kultura/20-kolovoza-istina-o-holokaustu-u-srbiji-1-antisemitizam-i-mrznja-prema-zidovima-u-srbiji-do-i-svjetskog-rata>

Ministar u Nedićevoj vladu, **Mihajlo Olcan** (1894.-1961.), hvalio se u studenomu 1941., u srpskim novinama Obnovi da je „**Srbiji dopušteno ono što nije dopušteno nijednoj drugoj okupiranoj zemlji, tj. da uspostavi zakon i red vlastitim oružanim snagam** (Obnova, Beograd, 21. studenoga 1941);

<https://narod.hr/kultura/22-kolovoza-1941-istina-o-holokaustu-u-srbiji-3-skrivanje-mracne-antisemitske-proslosti-srbije-i-lazi-o-hrvatskom-antisemitizmu>

Ministar Olcan je bio vatreni antikomunist i antisemit i u govorima je isticao da je Holokaust opravdan jer su: 'Jevreji dobili zaslужeno' i da Srbi treba da budu sretni jer: "Moćni nemacki malj nije udario na njihovu glavu nego na jevrejsku" <https://www.zanimljivastorija.com/2017/12/12/mihailo-olcan/>

Srpska antižidovska propaganda 1941.-1945.

U listopadu 1941., srpske su vlasti izdale i antisemitske poštanske marke na kojima se prikazuje židovsko-komunističko-masonska zavjera za ovladavanje svijetom. Kao što ih se na tim markama prikazuje, Židovi su bili poniženi, izjednačeni sa zlom i krajnje pokorni.

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/30165-s-pilic-korijeni-razmjeri-i-zataskavanje-srpskog-antisemitizma.html>

Antimasonska izložba otvorena je 22. listopada 1941. u Beogradu. Ova izložba bila je pripremljena kao propagandistička izložba u službi Nedićeve Srbije, kroz koju je promovirana propaganda većinom protiv Židova, komunista i masona. Za ovu izložbu, osim što su izdane četiri poštanske marke, tiskano je 60.000 plakata, 200.000 brošura, 100.000 letaka, 9 vrsta dopisnica u 108.000 komada, napravljeno je 176 kino-reklama. Građani su i prisilno morali posjećivati izložbu. Broj posjetitelja je bio procijenjen na 80.000.

Četiri antižidovske poštanske marke izložene na Antimasonskoj izložbi koju su u Beogradu od 22. listopada 1941. i 18. siječnja 1942. organizirale srpske vlasti.

Jewish Historical Museum Belgrade (Hg); Federation of Jewish Communities in Serbia (bzw./ in Yugoslavia); Aleksandar Gaon (Kompilator); Stephen Agnew & Jelena Babsek Labudović (Übers.): *We survived the Holocaust. Yugoslav Jews on the Holocaust* Band 1. Verlagwie Hg., Beograd 2005; <https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/30165-s-pilic-korijeni-razmjeri-i-zataskavanje-srpskog-antisemitizma.html>

<https://collections.ushmm.org/search/catalog/pa1102421>
https://hr.wikipedia.org/wiki/Antimasonska_izlo%C5%BEba

Srbija se hvalila mržnjom prema Židovima prigodom ove izložbe, a mediji su sustavno i oštro širili antisemitizam i podržavali 'Vođu Reicha' iščekujući Novu Evropu i radeći na njezinoj uspostavi.

D.Bašić: Srbija uz naciste

I dok su o ustaškim zločinima u vrijeme II svjetskog rata i o NDH i logoru Jasenovac ispisane nebrojene stranice na kojima se najčešće laže o brojevima žrtava, dok se o zločinima u Jasenovcu održavaju okrugli stolovi u organizaciji SPC-a na kojima se laže i manipulira uz neizostavni udjel u lažima Goldsteina (do ... [Nastavi čitati](#)

Dovoljno je pročitati neke od sljedećih naslova da se vidi kakav su duh i kakva propaganda prevladavali: 'Evropski blok od 350 miliona u borbi protiv jevrejskog plutokratije i boljševizma – govor pretdsednika vlade Kvislinga' (Obnova, 19. maj 1943.), 'Kaluđeri u Svetoj Gori mole za pobedu nemackog oružja' (Obnova, 20. jun 1943), 'Krvožednost jevreja' (Obnova, 21. maj 1943.), 'Državna hipotekama banka preuzeila jevrejska imanja u Vršcu' (Obnova, 21. maj 1943.), 'Sloboda svakog naroda leži u uništenju jevrejskog masonstva. Jedno uspelo predavanje u okviru kursa za nacionalnu propagandu' (Obnova, 22. maj 1943.), 'London misli glavom međunarodnog jevrejskog interesova' (Naša borba, 1. februar 1942.), 'Isterivanje jevreja – spas Evrope' (Naša borba, 26. april 1942.), 'Jevrejski bog i jevrejski moral' (Naša borba, 28. jun 1942.). 'Komunizam i jevrejskost u Srbiji' (Obnova, 8. april 1943.), 'Katinski zločin – delo Jevreja' (Obnova, 18. april 1943.), 'Ministar: 'Slobodu kontinenta brani Veliki Nemački Rajh' (Srpski narod, 22. jul 1944.), 'Nemački vojnik je uvek spremjan' (Srpski narod, 22. jul 1944.), 'Jedan milion maraka vodi Rajha od radio Beograda, poklon za rođendan od 'Mladog beogradskog stražara'. U emisiji povodom druge godišnjice vojničkog radija Beograd objavljeno je, da su 'Mladom beogradskom stražaru' stigli prilozi, iz kojih je Vođi Rajha za njegov rođendan stavljen na raspoloženje iznos od 'jednog miliona maraka za potrebe vojnika'. Time je iznos, koji je 'Mladi beogradski stražar' do sada predao Vođi Rajha, povećan do 2,5 miliona nemačkih maraka' (Obnova, 23. aprila 1943.), 'Vođa Rajha zahvaljuje vojničkom radiju Beograd' (Obnova, Uskrs 1943.) itd.(S. Pilić: Korijeni, razmjeri i zataškavanje srpskog antisemitizma)

Istrebljivanje Židova u Srbiji 1941.-1945.

U vrijeme Nedićeve Srbije, postojali su i logori za neprijatelje te kvislinške tvorevine, u kojima su stradali pretežito Židovi:

– Koncentracijski logor **Banjica** (kod Beograda)

(‘Banjica’, Historijski arhiv Beograda, Beograd, 1967., str. 25)

– Koncentracijski logor **Sajmište** (Zemun kod Beograda, tada formalno NDH, ali pod izravnom upravom Trećeg Reicha, okupacijska zona Istočni Srijem)

- **Topovske šupe**, kod Beograda
- http://www.oocities.org/Pentagon/7087/uk083_stalag_overview.htm

- **Veliki Bečkerek**, Zrenjanin
- **Crveni krst** u Nišu (30.000, oko 12.000 strijeljano, ostatak odvedeno u druge logore)

- **Dulag 183 Šabac**
<http://badmaps.wordpress.com/visit-in-skela/>
Logori u Beogradu i Srbiji u Drugom svjetskom ratu

http://www.oocities.org/Pentagon/7087/uk083_stalag_overview.htm

- **Svilara** Pančevo, Paraćin itd.

U logorima su pretežno ubijani Židovi, Romi te Srbi nepoćudni Nedićevom fašističkom režimu
Logori u Beogradu i Srbiji u Drugom svjetskom ratu, kamenjar.com:

https://hr.wikipedia.org/wiki/Koncentracijski_logori_u_Drugom_svjetskom_ratu_na_teritoriju_Srbije

Koncentracijski logor Banjica, u Beogradu, bio je „**u vlasništvu i pod upravom**“ isključivo Srbije. (“Banjica”, Historijski arhiv Beograda, Beograd, 1967., str. 25).

Židovi su ubijani ne samo u beogradskim logorima Sajmište (Judenlager) i Banjica, u logorima Topovske šupe, Crveni križ (Lager Niš), nego su ih ubijali i po ulicama Beograda u ‘**dušegupkama**’, (posebno napravljenim vozilima u koje bi ih utrpali i onda pustili ugljični monoksid, ugušili ih te otpremili u masovne grobnice u Jajince, selo podno Avale – Beograd). Prvi su tako ubijani pacijenti i osoblje dviju židovskih bolnica, a onda i zatočenici sa Sajmišta, većinom starci, žene, djeca. Iz logora Banjica nije izašao nijedan živi Židov, a strijeljana su i djeca do sedam godina i majke s djecom u naruču: do 7 godina 22-oje djece, do 14 godina 26-ero djece, do 17 godina 76-ero djece.

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/30165-s-pilic-korijeni-razmjeri-i-zataskavanje-srpskog-antisemitizma.html>

O gušenju plinom u Srbiji, također piše u izdanju ‘*Biblioteka Jutarnjeg lista*’ Povijest br.17 (Predvečerje rata i Drugi svjetski rat, 1936.-1945.), na str. 395.: ‘*Prvi logor smrti počeo je radom u Chelmnju, 8. prosinca 1941.... U plinskim komorama koje su bile montirane na kamionima i u njima puštali ispušne plinove, ukupno je ubijeno 320.000 ljudi. Ovaj način masovnog ubijanja prvi je put upotrebljen u Srbiji u jesen 1941. godine na poticaj Vehrmacht-a i njegove su žrtve bili srpski Židovi iz koncentracijskog logora Sajmište*’.

Tako je list Obnova, na pr., donio u siječnju 1942. vijest iz Niša: ‘*Dvanaesti dobrovoljački odred uhvatio u Nišu sedam beogradskih Židova*’.

<https://www.hkv.hr/vijesti/dokumenti/31347-p-j-cohen-srbija-ima-povijest-duboko-ukorijenjenog-antisemitizma.html>

Tijekom 1941. srpske novine *Obnova* i *Naša Borba* objavljivale su članke o Židovima kao starim neprijateljima srpskoga naroda te kako Srbi ne bi trebali čekati da Nijemci počnu istrebljivati Židove. (Obnova, 31. siječnja 1942.; Obnova, 6. listopada 1941.; Naša borba, Beograd, 23. studenoga 1941.; Naša borba, 30. studenoga 1941.).

Svi podaci o preživjelima koncentracijskog logora **Banjica** bili su napisani isključivo srpskim jezikom i ciriličnim pismom. (Vuković, Tomislav, Mozaik izdaje, Hrvatsko književno društvo sv. Ćirila i Metoda, Zagreb, 1991., str. 79-80). Kroz logor Banjica prošlo je najmanje 23.697 žrtava. Među njima je bilo mnogo Židova, uključujući i najmanje 798 djece. (‘*Banjica*’, Historijski arhiv Beograda, Beograd, 1967.,

str. 178. Srpski su čuvari strijeljali najmanje 120 djece; Zorkić, Sretenije, ‘Teror u Beogradu za vreme neprijateljske okupacije’, Godišnjak grada Beograda, Beograd, 1959., str. 490.).

Od 11.970 beogradskih Židova, samo ih je 1.115 preživjelo rat. (*Historijski arhiv Beograda*, Beograd.). Ukupno je istrijebljeno 94% Židova koji su živjeli u Srbiji, (*Shelah, Menachem, ‘Četnici’, u Gutman, Israel, ur., Encyclopedia of the Holocaust*, MacMillan, New York, 1990., vol. 1, str. 288-289.), dijelom zbog visoke razine suradnje srbijanske vlade, Srpske pravoslavne crkve i srbijanske javnosti s nacistima.

<https://narod.hr/kultura/22-kolovoza-1941-istina-o-holokaustu-u-srbiji-3-skrivanje-mracne-antisemitske-proslosti-srbije-i-lazi-o-hrvatskom-antisemitizmu>

Od 16.700 Židova u Srbiji i Banatu (srpska regija), 15.000 je ubijeno. Sveukupno, procjenjuje se da je otprilike 80,000 ljudi ubijeno u koncentracijskim logorima diljem Nedićeve Srbije od 1941. do 1944.

Serbien und Montenegro: Raum und Bevölkerung, Geschichte, Sprache und Kultur

by Walter Lukan, Ljubinka Trgovcevic, Dragan Vukcevic) Jedna od najvećih tajni za vrijeme komunističke Jugoslavije o Srbiji u II. svjetskom ratu, jest činjenica da je Nedićeva kvislinška Srbija prva u Europi ‘rješila’ Židovsko pitanje (*Judenfrei*), čime su se tada javno hvalili.

Franz Rademacher iz nacističkog Ministarstva vanjskih poslova 29. svibnja 1942. zabilježio: ‘**Židovsko pitanje u Srbiji nije više aktualno, sada samo preostaje da se riješe zakonska pitanja koja se tiču imovine.**’ Dana 8. lipnja 1942. **Emanuel Schafer**, njemački zapovjednik sigurnosti u Srbiji, izvijestio je skupinu njemačkih časnika, u kojoj je bio i najviši nacistički general **Paul Bader**, da je **Beograd prvi grad u Europi bez Židova (Judenfrei)** (*Politika*, 29. travnja 1989.; S. Pilić: Korijeni, razmjeri i zataškavanje srpskog antisemitizma). Nadalje, esesovac **Harald Turner** već je 29. kolovoza 1942. godine izvijestio generala **Alexandra Löhra**: ‘**Srbija je zemlja u kojoj je pitanje Židova i Cigana riješeno.**’ **Emanuel Schäfer**, vrhovni šef Službe sigurnosti u Srbiji, sljedećom je izjavom rekao sve: ‘**Beograd – jedini veći grad Europe očišćen od Židova, postao je Judenfrei.**’ (S. Pilić: Korijeni, razmjeri i zataškavanje srpskog antisemitizma).

U kolovozu 1942. Nedićev vijeće ministara donijelo je uredbu kojom je proglašeno da **sva židovska imovina u Srbiji postaje vlasništvo Srbije.** (*Obnova*, 29. kolovoza 1942.). Većina Židova je likvidirana u Koncentracijskim logoru Sajmište i Crveni Krst u Nišu ili prebačena u druge koncentracijske i radne logore koje su Nijemci držali pod svojom kontrolom u okupiranoj Europi. **Četnički** vojvoda **Kosta Pećanac** (1879.-1944.) i **Milan Nedić** (koji je sebe zvao ‘srpski Pétain’) su gotovo sve dijelove postojećeg srpskog državnog aparata stavili na raspolažanje nacistima, osobito policiju, koja je pomagala nacistima pri uhićenjima Židova.

(http://books.google.com/books?id=Fz1PW_wnHYMC&pg=PA83&dq=belgrade+judenfrei+first&client=firefox-a

Konačno rješenje (New York, 1985.), str. 77; Walter Manoschek, “Serbienistjudenfrei”.

<http://books.google.com/books?id=U765FGDfbPoC&pg=PA93&dq=serbia+judenfrei&client=firefox-a#PPA93,M1>

<http://books.google.com/books?id=tncARDLDYNAC&pg=PA86&dq=serbia+judenfrei&client=firefox-a>

Skrivanje Holokausta u Srbiji

Postavlja se pitanje, zašto se umanjuje Holokaust nad Židovima u Srbiji? Ako se prati srpska politikaiza II. svjetskog rata, Holokaust u Srbiji kao da se nije dogodio, jer imena najvećega koncentracijskog logora u Srbiji Sajmišta, nema na popisu europskih koncentracijskih logora u Jeruzalemu, a nije se spominjao čitavo vrijeme Jugoslavije, iako je Sajmište bilo logor isključivo za Židove (‘*Judenlager Semlin*’). Svi Židovi iz Beograda i Srbije koje su tamo zatočili (njih oko 7000) pogubljeni su, a o njegovu je postojanju izbrisani trag povezan s Beogradom. Nadalje, Sajmište je jedini logor u Europi koji se nalazi unutar grada,

a židovske žrtve bile su lažno memorirane u duhu komunističke ideologije kao ‘*žrtve fašizma, Narodnooslobodilačke borbe i Socijalističke revolucije*’, da bi padom komunizma Sajmište počelo, u okviru velikosrpske ideologije, dobivati ulogu simbola stradanja srpskog naroda u Drugom svjetskom ratu u NDH! Tako da je bila pokrenuta inicijativa da ono postane ‘*Srpski Yad Vashem*’. Žrtve sa Sajmišta pripisivane su ustašama i Jasenovcu, jer je Sajmište, s lijeve strane rijeke Save, udaljeno tek nekoliko stotina metara od centra Beograda, tada formalno pripadalo NDH, ali Nijemci su bili glavni gospodari na obje strane, a u Sajmištu nisu bile ustaše, nego Srbi, a Beograd im je dostavljao hranu i ostale potrepštine.

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/30165-s-pilic-korijeni-razmjeri-i-zataškavanje-srpskog-antisemitizma.html>

Slično, kao što nisu priznavali logor Sajmište, ni današnja Srbija ne priznaje brojne logore u ratu devedesetih, kako zatočenih Hrvata tako i drugih nesrba na teritoriju Srbije i područjima pod srpskom kontrolom (*Aleksinac, Begejci, Bileća, Manjača, Morinj, Novi Sad, Sremska Mitrovica, Stajićevo, Šid, Niš* itd.), unatoč tisućama svjedoka (preživjelih logoraša) i materijalnih dokaza!

(https://hr.wikipedia.org/wiki/Dodatak:Popis_srpskih_sabirnih_logora_u_Domovinskom_ratu_i_ratu_u_BiH)

Američki povjesničar **Christopher Robert Browning** (1944., specijalist za Holokaust, professor emeritus povijesti, the University of North Carolina) kaže da je ubijanje na Sajmištu u proljeće 1942. bilo ‘začetak’ šireg plana da se unište europski Židovi. Taj je plan donesen tri mjeseca prije nego što su Židovi u Srbiji pobijeni. Primjećuje da su konstruiranje plinskoga kamiona i njegova uporaba u ubijanju Židova na Sajmištu ‘*nagovjestili efikasnost i rutinsku hladnokrvnost koja će kasnije biti usavršena u logorima smrti*’. Zar može biti slučajno, u svjetlu svih nabrojanih činjenica, da se upravo sa srpskim poduzetnikom pregovaralo o izgradnji krematorija i krematorijskih peći za Sajmište, o čemu su sačuvani i nacrti?

Kako je moguće da se sve ovo zataškalo i da se danas vode procesi za rehabilitaciju nacističkih suradnika kao srpskih rodoljuba i da istovremeno Srbi slove za rijedak slučaj naroda u kojem nije bilo antisemitizma? Ključ je u tome što su četnici u velikom broju na kraju rata ušli u partizanski pokret i djelomično uspjeli ‘očistiti’ svoje krvave tragove i tragove ostalih kolaboracionista i što je najvažnije, oni su pisali povijest.

(S. Pilić: Korijeni, razmjeri i zataškavanje srpskog antisemitizma; *Remembering Survival: Inside a Nazi Slave Labor Camp* (W.W. Norton & Co., 2010); *The Origins of the Final Solution: The Evolution of Nazi Jewish Policy, September 1939–March 1942* (University of Nebraska Press, 2004; *Nazi Policy, Jewish Workers, German Killers* (Cambridge University Press, 2000)

Srpske političke elite su povijest tradicionalno pretvarale u mit, umjesto da se pošteno s njom suoče. Tako su danas očistili i sjećanje na zlo koje je i Srbija provodila u Drugom svjetskom ratu, tamnu antisemitsku prošlost i povezanost s fašizmom, pa su čak došli do rehabilitacije četničkog vojvode **Draže Mihailovića** i četništva, a vode postupke i za rehabilitaciju **Dimitrija Ljotića i Milana Nedića**, predsjednika kvislinške Srbije, kako bi zaokružili priču i cjelevito prekrojili povijest.

Što se tiče odnosa prema Izraelu i Židovima, ni Titova Jugoslavija, gdje su Srbi imali prevlast, nije bila prijatelj nego neprijatelj države Izrael, što je nastavak srpske tradicije. Kada je izraelski predsjednik vlade Ben-Gurion zatražio da Izrael bude primljen u Pokret nesvrstanih zemalja, Beograd je to odbio, jer je bio naklonjen Arapima. Beogradska je vlada godinama pomagala i obučavala teroriste PLO-a. Odmah nakon ubojstva **Leona Klinghoffer** na brodu *Achille Lauro*, **Abu Abas** je bio radosno dočekan u Beogradu.

Antisemitizam Srpske pravoslavne crkve

U Priopćenju Sv. Arhijerejskog Sinoda Srpske pravoslavne crkve (SPC) iz srpnja 1941 stoji.: 'Sveti Arhijerejski Sinod će lojalno izvršavati zakone i naredbe okupatorskih i zemaljskih vlasti, i uticaće preko svojih organa na potpuno održavanje reda, mira i pokornosti'. Nacisti su ih nagradili za tu odanost, davši SPC-u povlastice. Od devet središta eparhija na području njemačko-talijanske okupacije, sve one su sačuvale crkvenu organizaciju.

Posebnu ulogu u progonu Židova, osobito u vrijeme II. svjetskog rata imala je SPC. Dana 30. siječnja 1942. metropolit Josif, privremeni poglavar Svetе sinode SPC-a, objavio je proglas kojim je zabranio prijelaz Židova na srpsko pravoslavlje. (*Glasnik Srpske pravoslavne crkve*, Beograd, 1. ožujka 1942.). Tim je proglasom, izdanim u suradnji s nacističkim okupacijskim vojnim vlastima, spriječen jedan način spašavanja židovskih života. I sveštenik četnik **Josif Cvijović**, koji je tijekom cijelog rata bio zamjenik **patrijarha Gavrila** i vodio SPC, zdušno surađujući s Nijemcima, Nedićem i Ljotićem, izdao je naredbu o zabrani prijelaza srpskih Židova na pravoslavlje, a Patrijaršija je s njim na čelu, hladnokrvno odbila molbu srpskih žena zatočenica logora Banjice, osuđenih na strijeljanje (poslije i strijeljanih), da im svećenik krsti djecu rođenu u logoru (Ljubica Štefan, *Mitovi i zatajena povijest*, str. 21.).

Intelektualne elite Srbije i SPC nisu se odviše odupirale nacističkim nastojanjima. Štoviše, podržali su politiku suradnje, što svjedoči '**Apel srpskom narodu**' objavljen u listu *Novo vreme* 13. kolovoza 1941., kojim **srpski intelektualci i uglednici pozivaju narod na pokornost okupacijskim vlastima i suradnju s njima**. Taj je poziv potpisalo 546 uglednih osoba, među prvima tri episkopa, i neki akademici koji će poslije rata nastaviti svoje djelovanje u Srpskoj akademiji nauka i umetnosti (SANU).

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/30165-s-pilic-korijeni-razmjeri-i-zataskavanje-srpskog-antisemitizma.html>

Patrijarh Varnava Rosić (prvi čovjek SPC-a) je 1937. govorio: 'Firer velikog nemačkog naroda vodi borbu, koja služi na korist celom čovečanstvu'... 'ali Bog je posao nemačkom narodu jednog dalekovidnog Fürera, koji zastupa isto mišljenje koje sam i ja mnogo ranije stvorio u sebi. Mi Füreru verujemo i njegovoj iskrenoj reči' (*Glasnik Srpske pravoslavne patrijaršije*, br. 1. i 2., 2. II. 1937.).

Patrijarh Varnava je bio duhovni uzor još jednom antisemitu i episkopu **Nikolaju Velimiroviću** kojeg je Srpska pravoslavna crkva **kanonizirala u red svetaca 2003.** godine. To je ista crkva koja komunističkom mučeniku **Alojziju Stepincu** osporava svetost i često ga naziva pogrdnim izrazima. **Nikolaj Velimirović** je još 1935. u knjižici "Nacionalizam svetog Save" veličao lik i djelo Adolfa Hitlera. On je 1939. u manastiru Ravanica u propovijedi rekao: 'Mi smo deca Božja, ljudi arjevske rase kojoj je sudba dodelila počasnu ulogu da bude glavni nosilac hrišćanstva u svetu...da plemena slabije rase i niže vere ne bi...'.

<https://narod.hr/kultura/21-kolovoza-istina-o-holokaustu-u-srbiji-2-izvorni-pokretaci-antisemitizma-u-jugoslaviji-nisu-ustase-nebo-srbija>

Nakon što je okupacijska vlast u suradnji s vladom Milana Nedića, donijela brojne antižidovske zakone, tadašnje hijerarhija SPC nije nijednom prosvjedovala protiv tih zakona, niti da to spriječi ili barem ublaži provedbu. Tako SPC nije reagirala na jednu od prvih diskriminacijskih odredaba, obilježavanje Židova žutom trakom, gdje je pisalo Jevrejin – Jude, koja je na snagu stupila 19. travnja 1941., više od mjesec dana prije nego u NDH, gdje je stupila na snagu 21. svibnja, popraćena kritikom crkvenih struktura u Hrvata, poglavito kardinala Stepinca.

https://hr.wikipedia.org/wiki/Holokaust_u_Neđi%C4%87evoj_Srbiji

I nakon pada komunizma, list Pravoslavlje, (službeni list Srpske pravoslavne crkve) od 15. siječnja 1992, objavio je članak pod naslovom: 'Židovi opet raspinju Krista'

<https://narod.hr/kultura/22-kolovoza-1941-istina-o-holokaustu-u-srbiji-3-skrivanje-mracne-antisemitske-proslosti-srbije-i-lazi-o-hrvatskom-antisemitizmu>

Kako SPC jako utječe na javno mnjenje Srbiji i izvan, još samo nekoliko riječi o toj crkvi.

U vrijeme rasplamsavanja žestoke rasprave koju je u hrvatskoj javnosti potakla odluka Vatikana, odnosno pape Franje da se proglašenje svetim zagrebačkog nadbiskupa Alojzija Stepinca odgodi do završetka rada komisije SPC-a i predstavnika Hrvatske biskupske konferencije, a koja bi trebala razmatrati Stepinčevu djelovanje u predratnom, ratnom i poratnom razdoblju (Kraljevini Jugoslaviji, NDH i komunističkoj državi), objavljena je knjiga crnogorskog publiciste **Miroslava Čosovića** '*Bizarni sveci Srpske crkve*', koja je poprilično uzbudila srpske klerikalne krugove, ali navodi koje donosi nisu demantirani.

Naime, među svećima koje je kanonizirala SPC, nalaze se '*koljači i pedofili*', pa i oni proglašeni u novije doba, poput koljača iz Drugog svjetskog rata kao što je bio po zlu čuveni **Milorad 'Maca' Vučić** (1917.-1945.). Kao je domaćice, bake, starce po Pljevljima i okolini 1943. i 1944. godine, a koliko je poklao vojno sposobnih muškaraca, može se samo pretpostaviti.

Za sveca je proglašen i kvisling, mitropolit **Joanikije Lipovac** (1890.-1945.), koji je cijelog rata bio vjerni fašistički sluga, zatim, već spomenuti sveti **Nikolaj Velimirović** (1881.-1956.), osnivač je desničarske političke ideologije svetosavskog nacionalizma, a smatra se duhovnim inspiratorom Ljutićeve fašističke organizacije ZBOR. Hitler ga je 1934. odlikovao. Velimirović je uspoređivao Hitlera s likom sv. Save: '*On je došao na ideju sv. Save i kao laik poduzeo je svom narodu onaj najvažniji posao, koji priliči jedino sveću, geniju i heroju*'. O Židovima je pisao: '*Sva moderna gesla europska sastavili su Židovi, koji su Krista razapeli: i demokraciju, i štrajkove, i socijalizam, i ateizam, i toleranciju svih vjera, i pacifizam, i sveopću revoluciju, i kapitalizam, i komunizam. Sve su to izumi Židova odnosno oca njihova đavla*'. Proglašen je za sveca 2003. godine. Sličnih svetaca ima još, od početaka SPC-a do danas. Hrvatska crkva ima do sada 3 sveća, a SPC 114 svetaca...

<https://narod.hr/svijet/stepinca-su-smjestili-u-pakao-kakve-je-cudne-osobe-spc-proglasio-svećima>

<https://slobodnadalmacija.hr/kultura/cudni-kriteriji-srpske-pravoslavne-crkve-stepinac-ne-moze-bititi-svetac-a-koljaci-i-pedofili-mogu-431554>

ZAKLJUČAK

U vrijeme II. svjetskog rata, u svim okupiranim evropskim državama, provodili su se Rasni zakoni i progona Židova. NDH nije bila iznimka. Zbog velikosrpskih imperijalističkih interesa, zataškavali su se isti ili gori zločini u kvislinškoj Srbiji, a uveličavali u NDH, stavljajući usput krimen genocidnosti cijelom Hrvatskom narodu. U Hrvatskoj do sada (26 godina) nije provedena lustracija nad komunističkim kadrovima, kako u politici tako i u novinarstvu, to se još uvijek na perfidne načine provlače u hrvatskoj javnosti srpske i/ili jugokomunističke istine. Na njihovu žalost, dokumenti koji sve više izlaze na vidjelo, govore o jednoj drugoj istini. Golema je većina novinara iz prošle države, a značajan dio njih bili su suradnici komunističkih tajnih službi. I danas oni, ako i nemaju više svoje gospodare, po inerciji i dalje rade protiv vlastite zemlje, nudeći se svima, koji nisu skloni mladoj demokratskoj hrvatskoj državi.

Poštovani gospodine Knoop, da biste shvatili kakva su bila vremena za vrijeme komunističke vlasti, ističem da su iste likvidirale 'kremu' hrvatskoga naroda, uglavnom bez ikakvog suda. Osim nebrojenih intelektualaca, ubijeno je više od 660 katoličkih duhovnih osoba (svećenika, redovnika, redovnica, sjemeništaraca i jednog biskupa). Mi se stoga često pitamo, koja je to razlika bila između nacifašizma i komunizma? Mnogi i danas, većinom oni na vlasti i u glavnim medijima se to ne pitaju, ali im je Evropska unija (1996., 2006., 2009., 2019.) sa svojim Deklaracijama i Rezolucijama dala odgovor. Zadnja je Rezolucija Evropskog parlamenta, koja izjednačava nacizam i komunizam, bila je 19. rujna 2019. '*O važnosti evropskog sjećanja za budućnost Europe*'. U Rezoluciji, o kojoj se u nas šuti, između

ostalog piše da ‘...u javnim prostorima nekih država članica (parkovima, trgovima, ulicama itd.) i dalje postoje spomenici kojima se veličaju totalitarni režimi, što otvara put iskrivljavanju povijesnih činjenica o posljedicama Drugog svjetskog rata i propagiranju totalitarnog političkog sustava.’

Lady **Margaret Thatcher**, bivša premijerka Velike Britanije, rekla je početkom 1990-ih u svezi rata i velikosrpskog imperijalizma, kako postoje korisni ‘argumenti protiv aktualnih mitova o povijesti Srbije u Drugom svjetskom ratu. *Razmatrajući podrobno srpski nacionalsocijalizam i antisemitizam iz prošlosti, oni nam omogućuju da lakše shvatimo kako vladajući mentalitet u Beogradu tako i korijene današnje tragedije u (bivšoj) Jugoslaviji’.*

<https://narod.hr/kultura/22-kolovoza-1941-istina-o-holokaustu-u-srbiji-3-skrivanje-mracne-antisemitske-proslosti-srbije-i-lazi-o-hrvatskom-antisemitizmu>.

Prof.dr.sc. Mihovil Biočić/Hrvatsko nebo